

Projekts "Mūsu iespējas – mūsu nākotne" Ziņu lapa Nr. 5

STARPETNISKAIS FESTIVĀLS "DZIEDOŠĀS ROKAS"

Zem mūsu dziedošo roku jumta 10. maijā norisa kārtējais pašdarbības festivāls Daugavpilī. Tas tika organizēts kā viena no projekta „Mūsu iespējas – mūsu nākotne” aktivitātēm.

Festivālu atklāja Regīna Katakina ar melodeklamāciju „Ai, māte Latgale!”, kuru viņa izpildīja īstā Latgales tautas tērpā. Pēc LNS prezidenta **A. Pavlina** uzrunas veiksmi festivālam novēlēja arī pārstāvē **Helēna Soldatjonoka** no Daugavpils domes. Pēc tam skatītāji varēja iepazīt pārsteidzošu priekšnesumu – baltkrievu tautas dziesmu „Kā Jans āboļiņu plāva”. Pārsteidzošu tāpēc, ka to izpildīja reti viesi mūsu pasākumos – Daugavpils logopēdiskās skolas audzēkņi kopā ar Baltkrievu biedrības deju grupu, un, jāatzīst – viņiem vareni izdevās!

Ne mazāk pārsteidzoši bija nākamie priekšnesumi. Šoreiz bija pacentušās dažādas skolas, kurās mācās nedzīrdīgie audzēkņi, un, piemēram, Rīgas 51. vidusskola bija sagatavojuusi krāšņu „Spāņu deju”, Alsviķu profesionālā skola – „Krievu jautro” deju, bet visaizkustinošākie bija paši mazākie no Rīgas skolas, kuri centās atnest skatītājiem gan sauli, gan lietu melodeklamācijā „Saule un lietus”. Likās – šīs mazās, jaukās meitenītes nāk tiešā ceļā no bērnudārza, nevis no skolas. Saturiski interesanta un etniskajai tēmai ļoti atbilstoša bija grupas *Alias* improvizācija par nedzīrdīgas krievu meitenes dzīvi Latvijā, kura, starp citu, tika izpildīta krievu zīmju valodā.

Kultūras centru „Rītausma” šoreiz festivālā pārstāvēja deju grupa ar divām dejām: „*Zaki*” un „*Pavasaris*”. Tiesa, man šķita, ka zaķi gan varēja lēkt augstāk...

Pilnīgi neatvairāma bija valmieriešu muzikālā kompozīcija „*Alla Pugačova un Maksims Galkins*”. Ievēroju, ka tieši šis priekšnesums visvairāk piesaistīja garāmejošo dzīrdīgo daugavpiliešu uzmanību. Daudzi apstājās un neizpratnē skatījās: ko, vai tiešām Pugačova Daugavpili? Skatoties šo melodeklamāciju, es pirmo reizi nožēloju, ka pats tā neprotu...

Ne mazāk jestras šai festivālā izrādījās brašās, neapturamās daugavpilietes, kuras melodeklamācijā „*Skaistuma etalons*” centās publiku pārliecināt, ka īsta sieviete sākas tikai no 120 kg. Vai gan tik aizraujošai pārliecināšanai kāds spēj pretoties? Radās pārdomas, vai turpmāk uz tievākām vieglsvara sievietēm mūsu vīrieši vairs skatīsies. Ko lai dara – tāds, lūk, mākslai ir spēks!

Protams, kā gan koncertā varētu iztikt bez rēzek - niešiem, kuri šoreiz bija iecerējuši parādīt kaut ko jaunu, un uzstājās ar divām dejām: „*Izraēlu deja*”, „*Gūda sīva*” un melodeklamāciju „*Varaklāni 5-5*”.

Noteikti vēl jāpiemin Valmieras vājdzīrdīgo skolas jauniešu muzikālais uzvedums „*Vīzija par Eirovīziju*”, kas tiešām bija perfekti iestudēts un kurā jaunieši parādīja ļoti solīdu skatuvisko kultūru. Festivāla nobeigumā uz skatuves kāpa LNS biedrību pārstāvji, lai kopīgi ar skatītājiem dziedātu Latvijas himnu. Šis mirklis izvērtās aizkustinošs un atmiņā paliekošs. ▲

IESPAIDI PAR GATAVOŠANOS, PAR FESTIVĀLU

Juris Ozoliņš, Kuldīga

Ļoti patika daugavpiliešu melodeklamācija „Skaistuma etalons”, arī valmieriešu priekšnesumi.

Ļoti labi, ka bija padomāts par ekskursiju pa pilsētu, ļoti laba nedzirdīgo mākslinieku izstāde, viesnīca super, ēdināšana arī. Esmu ļoti apmierināts ar tulkas darbu festivāla laikā. Vispār patika viss, neko sliktu nevaru pateikt. Daugavpilieši – malači!

Gundega Paņko, Liepāja:

Vispār jau visi priekšnesumi bija labi, man patika, bet visvairāk – Valmieras biedrības un Valmieras vājdzīrdīgo bērnu internātskolas priekšnesumi.

Festivāls bija labi sagatavots un izdevies. Nevaru teikt, ka kaut kas nepatika. Arī nedzirdīgo mākslinieku izstādē bija ko redzēt. Šo izstādi vajadzētu parādīt visās Latvijas pilsētās!

Mēs, liepājenieki, arī paši bijām jau sagatavojuši šim festivālam divas dejas: krievu un vācu, bet radās problēmas ar transportu. Pārāk maz līdzekļu iedeva braucienam. Bet festivālā Smiltenē mēs noteikti uzstāsimies.

Inese Geduša, Rēzekne:

Gatavojoties šim festivālam, mums izdevās sarunāt deju skolotāju Elitu Romanovsku, kura mums palīdzēja iestudēt priekšnesumus. Atradām viņu, pateicoties mūsu biedrei Vissijai Gorūzai.

Kad sākās mēginājumi, vispirms kopā iepazināmies ar dejas soļiem, tad mēginājām paši, pēc tam Elita brauca mūs pārbaudīt, kā dejojam, palaboja klūdas, viņa arī palīdzēja izvēlēties piemērotus tērpus dejām.

Mēginājumos mums gāja ļoti jautri, visu laiku smējāmies cits par citu, gadījās, ka dejas straujumā laikus nenobremzējām, tad visi sagrūdās kopā jautrā burziņā... Atceros, reiz mums mēginājumā disks ar mūzikas ierakstu bija pazudis, nu nekas, mēs mēginājām tik un tā, atcerējāmies katru soli, bet ritmu piedomājām paši klāt!

Visbiežāk mūsu jautrības cēlonis ir Monika Seņkāne, viņa vienmēr pacenšas atrast kādu humorīnu, lai tikai sasmīdinātu mūs.

Jāpiezīmē, ka Elita Romanovska mums ir palīdzējusi jau agrāk, piemēram, 2001. gada festivālam viņa arī palīdzēja mums sagatavot programmu.

Uz Smiltenes festivālu mēs gatavojam kaut ko jaunu, ļoti ceram, ka mūsu iestudētā melodeklamācija patiks visiem skatītājiem, jo tajā būs arī mazliet no pantomīmas.

Bet mūsu cilvēki tiešām ir pelnījuši apbrīnu! Ir sievietes, kuras pēc smagas darba dienas šūšanas cehā vēl nāk uz mēginājumiem un turklāt ir priecīgas, jautras, piemēram, Ilona Fomina. Bet Rasai Jašai, kurai bērns nesen sāka iet skolā, jāpaspēj pēc darba vēl izņemt bērnu no skolas un atskriet uz mēginājumu. Un visu viņa dara ar smaidu sejā.

Arī man kā jau tulkam visu dienu iznāk skraidīt apkārt, bet mēginājumos tomēr esmu! Visi dejojam kārtīgi līdz mēginājuma beigām, kaut citiem jau autobuss pēc piecām minūtēm aiziet... tad pēdējā brīdī gan jāskrien, ko nagi nes!

Un vēl – kad dejojam aplī, no visiem izstaro tāds mīš, ģimenisks siltums, kas paver ceļu smaidiem pat uzstāšanas laikā. Varat paši to pavērot....

Festivāls vispār ļoti patika, pašdarbnieki no biedrībām un skolām bija sagatavojuši daudz jaunu priekšnesumu. Vienīgais – cilvēku varēja būt vairāk skatītāju rindās, bet to var saprast, jo tā bija pārceltā darba sestdiena, daudziem bija jāstrādā.

Par nedzīrdīgo mākslinieku izstādi dzirdēju tikai pozitīvas emocijas, pati gan nepaspēju to apmeklēt, jo, kā jau vienmēr, esmu nepieciešama daudziem un daudzās vietās...

Elvīra Čaika, Daugavpils:

Lai sagatavotu festivālu, mēs lūdzām savai pašvaldībai naudiņu, lai pabarotu pašdarbniekus, kā arī skatuves noformēšanai.

Lielāko daļu jau izdarīja mūsu prezidents, kurš četras reizes brauca pie mums uz Daugavpili. Kopā gājām skatīties Vienības laukumu, izvēlējāmies vietu vakariņām, apspriedām pasākuma norisi visās niansēs.

Arī tā bija Pavlina kunga ideja – atklāt festivālu ar Regīnas melodeklamāciju „Ai, māte Latgale!”. Īsto Latgales tērpu mums atvēlēja Latviešu kultūras centrs.

Mūsu pašdarbnieki, gatavojoties šim festivālam, bija ļoti aktīvi, viņi paši mudināja gatavot priekšnesumus un piedalīties. Režisora vai deju skolotāja gan mums nav, parasti paši vien visu izdomājam un iestudejam.

Liels paldies aktīvajiem palīgiem Jeļenai Dmitrijevai, Tatjanai Barbosovai, Igoram Čaikam, Česlavam Slavinskam, Ilmāram Stapkēvičam, Irēnai Rutkovskai, Antoņinai Grinšponei, Regīnai Katakinai.

Tas par gatavošanos. Bet pats festivāls mūsējiem, daugavpiliešiem, ļoti patika, daudzi man pat jautāja, kad atkal būs vēl kaut kas tāds Daugavpilī... ▲

FOTOREPORTĀŽA: STARPEVNISKAIS KULTŪRAS FESTIVĀLS DAUGAVPILĪ

1

1 Rēzeknietes melodeklamēja tik temperamentīgi, ka skatītāji sajūsmā sāka vicināt gaisā pieplatnieku naudas zīmes, kas, acīmredzot, nozīmēja dejas vērtējumu – uz PIECI.

2

2 Par Eirovīziju interesējas, ar to aizraujas visi – arī nedzirdīgie un vājdzirdīgie jaunieši. Valmieras skolēni to apliecināja radošā, dzirkstošā uzvedumā “Vīzija par Eirovīziju”. Talantīgi to veica!

3

3 Rīgas 51. vidusskolas audzēņi savukārt iejutās trakā braucienā pa amerikāņu kalniem – ir tā-da atrakcija, kas dalībniekos raisa asus piedzīvojumus. Arī skatītājos tāpat...

4

4 Alias emocionāli pārstāvējā krievu meitenes Nadīnas (Anita Ķīvīte – vidū) dzīvescelu.

5 Zaķu meitenes no “Rītausmas” nebēdīgi kojetēja ar publiku, izraisot smaidus un sirsnīgus aplausus.

5

6

6 Festivāla “nagla” – Alla Pugačova (Iveta Lāce – Miezīte) un Maksims Galkins bija ieradušies ne no Maskavas, bet no Valmieras – nedzirdīgo sabiedrības smieklu un humora etniskās dzimtenes.

7

6 Deja tā arī saucās – “Krievu jautrā” un alsviķiešu izpildījumā pilnīgi attaisnoja savu nosaukumu.

„CERĪBAS” IZSTĀDĒ

Foto: Z. Ungurs

Nedzirdīgo mākslinieku apvienības „Cerība” dalībnieku darbu izstāde notika Daugavpils Novadpētniecības un mākslas muzejā.

Festivāla laikā tā piesaistīja lielu publikas uzmanību. Šķiet, mākslinieki nebija gaidījuši arī tādu masu mediju ievērību un biežo fotozibšņu krustugunīs izskatījās pārsteigtī un samulsuši.

Apvienības vadītājs **Roberts Kesenfelds** gan atzina, ka jaunu darbu nācis klāt maz, tomēr izstāde izskatījās

pilnvērtīga, daudzveidīga un respektabla. Gleznas, veidojumi un trauki kokā, keramika, grafika, teksts – visi šie darbi priecēja apmeklētājus ne tikai festivāla laikā, bet vēl divu nedēļu garumā.

Daugavpils māksliniece Valda Mežbārde ir atzinusi, ka izstādītie darbi ir augstā profesionālā līmenī un liela nozīme tajā ir atbilstošajai mākslinieku izglītībai.

Apvienības „Cerība” vadītājs ir **Roberts Kesenfelds**, vēl apvienībā darbojas **Santa Kesenfelde**, **Guna Priede**, **Roberts Priede**, **Oksana Baikova** un **Guntars Bremmers**. ▲

AR SKATU NO MALAS: ATSAUKSMES POZITĪVAS

Pēc festivāla vairākos reģionālajos izdevumos parādījās cildinošas atsauksmes par šo LNS pasākumu Daugavpilī. Lūk, daži izvilkumi no laikrakstiem „Naša Gazeta” un „Latgales Laiks”.

10.maijā Daugavpilī Vienības laukumā bez skaļas izrādišanās, bet neviltotā sirsniņā risinājās „klusā revolūcija” – vēl nebijis notikums šajā pilsētā: festivāls „Dziedošās rokas” ar teatralizētu koncertuzvedumu.

Nedzirdīgie cilvēki no Daugavpils, Ventspils, Liepājas, Rīgas u.c. pilsētām izgāja no savu biedrību „četrām sienām”, lai dalītos savā priekā, sāpēs, savā mākslā ar visu pārējo sabiedrību.

Šo cilvēku pasauli no pārējās šķir klusuma priekškars. Viņiem ir sava zīmu valoda, sava kultūra, sava īpaša kopienas vienotības izjūta. Festivāla dalībniekus vienoja arī starojoši smaidi, šķiet, viņu sirds vietā mirdzēja mazas, siltas saulītes.

Šoreiz dzirdīgie un nedzirdīgie it kā bija mainītās lomās. Dzirdīgie cilvēki, nokļuvuši klusuma pasaulē, kur runā ar rokām, emocijām, kustībām un zīmēm, nu varēja apmēram iedomāties, kā jūtas nedzirdīgie starp skaņu valodā runājošiem.

Apbrīnojami, cik izteiksmīgus tēlus var radīt, dziedot ar rokām un mīmiku. Arī dejotāji pārsteidza ar plastiskumu un spēju tik sinhroni, ar tādu aizrautību kustēties mūzikas takti.

Īpaši izcēlās spānu dejas dejotāja, kuras priekšnesums rāsīja patīkamu sajūtu.

Kāds festivāla dalībnieks, „NG” uzjautāts par redzēto, atbildēja: „*Mani netraucē tas, ka nedzirdu. Mēs nedzirdam mūziku, bet mēs sajūtam vibrācijas. Es nejūtos nedzirdīgs. Man drīzāk liekas, ka apkārt neviens netrokšņo. Starp mums ir tik daudz talantu. Gribētos būt vairāk noderīgiem sabiedribā.*”

Par savām grūtībām un problēmām

nedzirdīgie cilvēki runā maz. Viņiem raksturīga pacietība, miernīcība un kautrība. Viņi savu likteni nesauc par traģisku, bet kā visi sapņo par laimi, mīl, rada ģimenes, bērnus. Visvairāk viņiem pietrūkst saiknes ar dzirdīgo sabiedrību, viņi dzīvo savā noslēgtā pasaulē, kura reti krustojas ar dzirdīgo.

Koncerts gan saviļoja skatītājus līdz asarām, gan mudināja smieties. Vietējās Baltkrievu biedrības un logopēdiskās skolas komanda atraktīvi atveidoja baltkrievu tautas dziesmu; Daugavpils biedrība aicināja domāt par skaistumu dvēselē un dzīvē; Rīgas skolēni iepriecināja māmiņas ar melodeklamāciju. Pārdzīvojumiem bagāts bija grupas „Alias” stāsts par nedzirdīgas krievu meitenes atgriešanos Latvijā ar vēlēšanos būt laimīgai. Valmierieši deva lielisku iespēju ielūkoties Eirovīzijā utt. Daugavpils festivāls atvēra durvis dzirdīgajiem uz viņiem svešo dzirdīgo pasauli. ▲

Sagatavoja “KS” ziņu dienests

Patīkamas emocijas Daugavpilī

Elīna Jefremova

Mēs bariņā no Valmieras devāmies uz festivālu Daugavpilī skatīties, kā mūsējie sevi tur parādīs. Uz turieni nebraucu pirmo reizi, taču mūsu vidū bija cilvēki, kuri nekad mūžā nav bijuši Daugavpilī. Tiem nu bija dubultsavīļojums.

Jāsaka godīgi, ka man tur patīkami pārsteidza dažas lietas. Pats lielākais pārsteigums bija tas, ka pasākums notika pilsētas centrā. Tā bija lieliska iespēja sevi parādīt. Cepuri nost tiem, kuri kāpa uz skatuves, jo, manuprāt, šoreiz drosmes vajadzēja daudz vairāk nekā citreiz, jo galu galā mēs atradāmies pašā Daugavpils sirdī, kur notika nemītīga cilvēku plūsma.

Rezumējot aptaujāto cilvēku viedokļus, visspilgtāk atmiņā palicis vakarskolas uzvedums – improvizācija par krievu meitenes dzīvi Latvijā un Valmieras Alla Pugačova ar Maksimu Galkinu. Patīkamas emocijas sagādaja arī nedzirdīgo mākslinieku darbi, kurus varēja aplūkot mākslas galerijā. Ar katru gadu mēs varam pārliecināties par to, ka nekad līdz galam nevar izsmelt visas idejas, tās ir mūžīgā atjaunošanās procesā. Katram savādākas – ar saviem plusiem un mīnusiem, un katrai vajadzīga liela uzņēmība tās izpaust un realizēt līdz galam.

Gods godam, nedzirdīgo cilvēku aktivitāte ir piemērs tiem, kuri sēž rokas klēpī salikuši un čīkst, ka dzīve ir grūta, ka sabiedrība viņus nepieņem. Bet vai šie čīkstētāji vispār kādreiz drosmīgi spēruši soli uz priekšu un teikuši: „*Mēs gribam, mums vajag! Vai jūs mūs dzirdat? Mēs arī to spējam!*” – pateikuši un sevi apliecinājuši tik skaisti, kā to izdarījām mēs Daugavpilī. ▲